

тивень случай, корѣните му не би могле да влѣзатъ въ вътрѣшностите на почвата и да удовлетворатъ своите пужди; най-послѣ, едно растение са бои отъ сухите повече, а друго по-малко, слѣдователно и почвата, ако е влажна, благоприятствува на едно растение повече, а на друго по-малко, т. е. едно растение ще да са развива по-лесно на оная почва, която изсѣхва скоро, а друго на оная, която никога не изсѣхва. Намъ е извѣстно вече изъ множество опити, че пшеницата обича гнилена, но хранителни почва, въ която би съществувало голѣмо количество прегнили вѣщества. Освѣтъ това, ней е нужна топлота, т. е. такава почва, на която водата би са изпаряла; а ржжѣта расте добре и на оне почва, които сѣ пѣсчанни, ако само тие не сѣ твърде горѣщи и ако сѣ джржатъ съ себѣ си доста хранителни вѣщества. Ечимикѣтъ, който сѣзрѣва много по-бжрзо отъ другите хлѣбни растения, обича оне почви, които сѣ богати съ хра-